

— Καὶ τώρα βλέπεις, βασιλεῦ, ὅτι ἦτον εὐτύχημα νὰ ἐμποῦν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ὑπολογαγοῦ τῶν δορυφόρων του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἐμποδίζων τοὺς σκοποὺς τῆς Μεγαλειότητός σου, ἦτον, νομίζω, ὁ στρατηγὸς Μῶγκ. Ἦκουσα καλὰ τ' ὄνομά του, βασιλεῦ;

— Ναί, κύριε, πλὴν, πάλιν σ' ἐρωτῶ, πρὸς τί ὄλαι αὐταὶ αἱ ἐξετάσεις;

— Ὡ! ἡξεύρω βασιλεῦ, ὅτι ἡ ἐθιμοταξία δὲν συγχωρεῖ νὰ ἐρωτοῦνται οἱ βασιλεῖς. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι, ἐντὸς ὀλίγου, ἡ Μεγαλειότης σου θὰ μὲ συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἑλλειψίν ταύτην τῆς ἐθιμοταξίας. Ἡ Μεγαλειότης σου ἐπρόσθετες ὅτι, ἂν μολταῦτα ἦτον δυνατὸν νὰ τὸν ἰδῇς, νὰ συνομιλήσῃς μὲ αὐτόν, καὶ νὰ τὸν ἔχῃς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, θὰ ἐθριάμβευες, εἴτε διὰ τῆς βίας εἴτε διὰ τῆς πειθοῦς, κατὰ τοῦ προσκόμματος τούτου, τοῦ μόνου σοβαροῦ, τοῦ μόνου ἀνικητοῦ, τοῦ μόνου πραγματικοῦ, ἀπὸ τὰ ὅσα εὗρισκες εἰς τὸν δρόμον σου.

— Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀληθινὰ, κύριε· ἡ εἰμαρμένη μου, τὸ μέλλον μου, ἡ δυστυχία μου, ἡ ἡδὺξ μου, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· ἀλλὰ ποῦ θέλεις νὰ καταστήσῃς;

— Εἰς τοῦτο καὶ μόνον· ὅτι, ἂν αὐτὸς ὁ στρατηγὸς Μῶγκ στενοχωρῇ τόσον τὴν Μεγαλειότητά σου, καθὼς λέγεις, εἶναι καλὸν ν' ἀπαλλαχθῇς ἀπ' αὐτόν, ἢ νὰ τὸν κάμῃς σύμμαχον.

— Κύριε, βασιλεῦς ὅστις δὲν ἔχει οὔτε στρατὸν οὔτε χρῆματα (διότι ἤκουσες πλὴν τὴν ὁμιλίαν μου μὲ τὸν ἀδελφόν μου) δὲν ἔχει τίποτε νὰ πράξῃ ἐναντίον ἀνδρὸς τοιούτου, ὅποιος ὁ Μῶγκ.

— Ναί, βασιλεῦ, αὕτῃ ἦτον ἡ γνώμη σου, τὸ ἡξεύρω· ἀλλὰ, κατ' εὐτυχίαν σου, δὲν ἦτον καὶ ἡ ἐδική μου.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Ὅτι, χωρὶς στρατὸν καὶ χωρὶς ἑκατομμύριον, ἕκαμα ἐγὼ ὅ,τι ἡ Μεγαλειότης σου δὲν ἐνόμιζες κατορθωτὸν, παρὰ μὲ στρατὸν καὶ μ' ἑκατομμύριον.

— Πῶς! τί λέγεις; τί ἕκαμες;

— Τί ἕκαμα; Ἰδοὺ τί ἕκαμα, βασιλεῦ· ἐπῆγα ἐκεῖ πέραν καὶ ἐπῆρα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν ὅστις στενοχωρεῖ τόσον τὴν Μεγαλειότητά σου.

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Μάλιστα, βασιλεῦ.

— Ἐπῆγες καὶ ἐπῆρες τὸν Μῶγκ εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Μήπως τάχα ἕκαμα κακά;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶσαι τρελλὸς, κύριε.

— Καθόλου, βασιλεῦ.

— Ἐπῆρες τὸν Μῶγκ;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Καὶ ποῦ;

— Εἰς τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου του.

Ὁ βασιλεὺς ἐτινάχθη ἀνυπομόνως καὶ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Καί, ἀφοῦ τὸν ἐπῆρα εἰς τὴν λιθόστρωτον ὁδὸν τῆς Νιουκάστλε, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ἀρτανιάν, τὸν φέρω εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου.

— Μοῦ τὸν φέρεις; ἐφώναξεν ὁ βασιλεὺς μὲ ἀγα-

νάκτησιν σχεδὸν, διότι ἐθέσφει τὸ πρᾶγμα ὡς ἐμπαιγμὸν.

— Ναί, βασιλεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρτανιάν μὲ τὸν αὐτὸν τόνον, σοῦ τὸν φέρω. Εἶναι ἐκεῖ κάτω, ἐντὸς μεγάλου κιβωτίου, τρυπημένου πανταχόθεν ὥστε νὰ ἀναπνέῃ.

— Θεέ μου!

— Ὡ! μείνε ἥσυχος, βασιλεῦ, ἐλάβαμεν ἄπειρον φροντίδα δι' αὐτόν. Ἐρχεται εἰς πολλὰ καλὴν κατάστασιν καὶ καλὰ συγγυρισμένος. Θέλεις, Μεγαλειότατε, νὰ τὸν ἰδῇς, νὰ ὁμιλήσῃς μὲ αὐτόν, ἢ νὰ τὸν ῥίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν;

— Ὡ! Θεέ μου! ἐπανελάβεν ὁ Κάρολος. Ὡ! Θεέ μου! κύριε, λέγεις ἀλήθειαν; Μήπως μ' ἐμπνέεις μὲ ἀναξίας ἀστειότητος; Ἐκαμες ἀληθινὰ τὸ ἀνήκουστον τοῦτο τόλμης καὶ εὐφυίας κίνημα! Ἀδύνατον!

— Μὲ συγχωρεῖς, Μεγαλειότατε, ν' ἀνοίξω τὸ παραθύρον; εἶπεν ὁ Ἀρτανιάν ἀνοίγων αὐτό.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔλαβε καιρὸν μήτε νὰ εἰπῇ ναί. Ὁ Ἀρτανιάν ἐσύριξε συριγμὸν ὁξὺν καὶ παρατεταμένον, καὶ τὸν ἐπανελάβε τρεῖς εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

— Τώρα, εἶπε, τὸν φέρουν ἐμπροσθεν τῆς Μεγαλειότητός σου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΛΔΕΡΩΝ

Ο ΑΥΛΙΚΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

ὑπὸ Ἐ. Α. Βούλγαερ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

ὑπὸ * * *

(Συνέχεια. Ἦξε φυλλάδιον Δ' καὶ ΛΑ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ δέλεαρ τῆς φιλοδοξίας.

Ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ δωματίου, εἰς τράπεζαν γεμάτην ἀπὸ χαρτί, παρεκάθητο ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ γραμματεὺς του. Τὸ συνήθως σοβαρὸν, σκυθρωπὸν καὶ σιωπηλὸν πρόσωπον Φιλίππου τοῦ Γ' ἄφινεν εἰς ἀπάτην καὶ τὸν ἐμπειρότερον αὐλικὸν περὶ τῆς κατὰ καιροῦς ἐπικρατούσης εἰς αὐτόν εὐνοίας ἢ ὀρέξεως. Ἡ ἀνατροπὴ ἕκαμε τὸν ἡγεμόνα τοῦτον κατάλληλον διὰ τὸν μοναστικὸν βίον· ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι τῆς δεσποτείας, πλησίον τῆς δουλικῆς δευσιδαιμονίας, ἐπρόσθεσαν εἰς αὐτόν καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς πονηρίας. Ἀπεπερατώθη ἡ ὑπόθεσις διὰ τὴν ὅποιαν εἶχε προσκληθῇ ὁ Καλδερών, μὲ σιωπὴν διακοπτομένην ἀπὸ τὰς μονοσυλλάβους ἐρωτήσεις τοῦ βασιλέως καὶ τὰς συντόμους ἐξηγήσεις τοῦ γραμματέως του, καὶ ὁ Φιλίππος, ἐγερθεὶς, ἔνευσεν εἰς τὸν Καλδερώνα ν' ἀναχωρήσῃ. Τότε ὁ βασιλεὺς, γρέφων ἡλίθιον, ἀλλ' ἀτενὲς βλέμμα πρὸς τὸν μαρκήσιον, εἶπε μὲ πολλὴν δυσκολίαν.

ὡς νὰ ἦτον ἀγών ἀλγεινὸς εἰς αὐτὸν πᾶσα ὁμίλια· τὸν κυριώτερον αὐτῶν χαρακτῆρα. Κατὰ τοῦτο, ἡ

— Ὁ υἱός μου ἀνεχώρησεν ἀπέδω ὀλίγας σιγμὰς πρὶν ἔλθῃς· τὸν εἶδες μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν σου;

— Ναι, Μεγαλειότατε· ὁ βασιλόπαις μ' ἐτίμησε σήμερον μὲ τὴν παρουσίαν του.

— Ὁμίλησατε περὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων;

— Γνωρίζεις, ἐλπίζω, Μεγαλειότατε, ὅτι ὁ δοῦλός σου ὁμιλεῖ περὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων μόνον μὲ τὴν Μεγαλειότητά Σου, ἢ μὲ τοὺς διωρισμένους ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά Σου ὑπουργούς.

— Ὁ υἱός μου σ' εἰνοεῖ, κύριε Ροδερίκε.

— Μ' ἐπρόστοξες, Μεγαλειότατε, νὰ θηρεύσω τὴν εὐνοίαν ταύτην.

— Ναι, ἀλήθεια. Εὐτυχὴς ὁ μονάρχης, τοῦ ὁποίου ὁ πιστὸς ὑπρέτης χαίρει τὴν εὐνοίαν τοῦ διαδόχου τοῦ στέμματος!

— Ἄν ὁ βασιλόπαις συλλάβῃ τὸν παραμικρὸν στοχασμὸν ὅστις νὰ δυσχερῇ τὴν Μεγαλειότητά Σου, νομίζω ὅτι ἡμπορῶ νὰ τὸν ἀνακαλύψω, καὶ νὰ τὸν ἀποπνίξω εἰς τὴν γέννησίν του. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου υἱὸν εὐγνώμονα καὶ καταπάντα ἄξιον.

— Τὸ πιστεύω. Ἡ φιληδονία του τὸν προφυλάττει ἀπὸ πᾶσαν φιλοδοξίαν. Τοῦτο ἂς ἦναι· δὲν εἰμαι αὐστηρὸς πατήρ. ἔχε τὴν εὐνοίαν του, κύριε Ροδερίκε· αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Μήπως ὅμως τὸν ἐδυσχερῆστηκες εἰς τίποτε;

— Πιστεύω ὅτι δὲν ὑπέπεσα εἰς τοιαύτην μεγάλην συμφορὰν.

— Ἐν τούτοις, δὲν ὁμίλησε περὶ σοῦ μὲ τοὺς συνήθεις τοῦ ἐπαίνους. Αὐτὸ τὸ ἐπαρτήρησα, καὶ σοῦ τὸ λέγω μὲ σκοπὸν νὰ διορθώσῃς τὸ λάθος σου. Δὲν ἡμπορεῖς καλῆτερα νὰ μὲ ὑπηρετήσῃς, εἰμὴ προφυλάττων αὐτὸν ἀπὸ πᾶσαν σχέσιν καὶ φιλίαν, εἰς τὰς ὁποίας νὰ μὴν ἡμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ. Ἐξηγήτην ἀρκεστὰ.

— Τοῦτο πάντοτε ἔλαβα πρὸ ὀφθαλμῶν· πλὴν δὲν ἔχω τὴν νεότητά τοῦ βασιλόπαιδος, καὶ ἡμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ μὲ κακολογήσουν, ὅτι, θέλων ν' ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην του, συμμερίζομαι τὰς κλίσεις του.

— Δὲν πειράζει· ἂς λέγῃ ὁ κόσμος ὅ,τι θέλει. Οἱ πιστοὶ ὑπουργοὶ σπανίως εὐλογοῦνται ἀπὸ τὸν ὄχλον ἢ ἀπὸ τοὺς αὐλικούς. Γνωρίζεις τοὺς σκοπούς μου· τὸ ἐπαναλαμβάνω, μὴ χάσῃς τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλόπαιδος.

Ὁ Καλδερών ἐπροσκύνησεν ἐδαφικίως καὶ ἀνεχώρησε. Διαβαίνων δὲ ἀπὸ τὰ διάφορα δώματα τῶν ἀνακτόρων, εἶδεν εἰς μίαν τῶν στοῶν, πλησίον τοῦ παραθύρου, τὸν νέον βασιλόπαιδα καὶ τὸν κορυφαῖον τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ δοῦκα τῆς Οὐζέδης. Τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἀπὸ ἀντίθετον ἄλλην θύραν, ἐμβῆκεν ὁ καρδινάλιος δοῦξ τῆς Λέρμης· καὶ ἡ αὐτὴ ἀπαίσιος τῶν δύο ἐκείνων ἐχθρικῶν πλανητῶν συζυγία προσέβαλε καὶ τὰ βλέμματα τοῦ ραδιούργου πρωθυπουργοῦ. Κυρίως διότι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτον υἱὸς τοῦ δοῦκος, ὁ δοῦξ τὸν ἐφοβεῖτο καὶ τὸν ὑπώπτευσεν πρὸς πάντα ἄλλον.

Οἱ ἔχοντες γνῶσιν τῆς ἰσπανικῆς κωμωδίας δὲν ἔλειψαν βέβαια νὰ παρατηρήσουν τὰς πολυπληθεῖς καὶ ἀλληλομαχοῦσας ραδιουργίας, αἵτινες ἀπετέλουν

τὸν κυριώτερον αὐτῶν χαρακτῆρα. Κατὰ τοῦτο, ἡ κωμωδία αὕτη ἦτον καθρέπτης πιστὸς τοῦ ἰσπανικοῦ βίου, κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς κύκλους τῆς αὐλῆς, τὸν λαβύρινθον τοῦτον τῶν παντὸς εἶδους σκευωριῶν. Πανουργία, δόλος, ἀπάτη, προδοσίαι, καὶ διπλοπροδοσίαι ἐβασίλευαν εἰς ὅλας τὰς οἰκογενείας. Δὲν ὑπῆρχεν οἰκία, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι δὲν ἦσαν διηρημένοι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐχθροί.

Μόλις ὁ δοῦξ τῆς Λέρμης ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὸ δυσάρεστον δι' αὐτὸν θέαμα τῆς αἰρνιδίας ἐκείνης μεταξὺ τοῦ δοῦκος τῆς Οὐζέδης καὶ τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ στέμματος οἰκειότητος, οἰκειότητος τὴν ὁποίαν ἐφρόντιζε πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ προλάβῃ καὶ νὰ καταπολεμήσῃ, τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ Καλδερώνος. Νεύσας πρὸς αὐτὸν σιωπηλῶς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ τοὺς δύο συνομιλοῦντας, διὰ τῆς αὐτῆς θύρας διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐμβῇ. Ὁ Καλδερών τὸν ἐνόησε καὶ τὸν ἠκολούθησεν. Εὐβῆκαν ἀμφοτέρω εἰς μικρὸν δωμάτιον, καὶ ὁ δοῦξ ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

— Τί σημαίνει τοῦτο, Καλδερών; τὸν ἠρώτησε μὲ φωνὴν πλήρη δειλίας. διότι ὁ ἀδύνατος γέρον ἐυστέλλετο τὸν ὁπαδόν του. Πόθεν ἡ νέα αὕτη καὶ ἀπαίσιος φιλία;

— Δὲν ἡξεύρω, Ἐξοχώτατε· γνωρίζεις ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπέστρεψα εἰς Ματρίτ' ἀπορῶ καὶ ἐγὼ ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν Ἐξοχότητά Σου.

— Μάθε τὴν αἰτίαν τούτου, ἀγαθέ μου Καλδερών· ὁ βασιλόπαις ἔδειξε πάντοτε ὅτι ἀπεστρέφετο τὸν υἱόν μου. Ἐπανάφερε τον εἰς τὰ αὐτὰ αἰσθημάτων· ἡ οἰκειότης σου εἶναι μεγάλη μὲ τὴν Ἱψηλότητά Του! Ἄν ὁ δοῦξ τῆς Οὐζέδης κερδήσῃ μίαν φορὰν τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἐχάθῃς σὺ διαπάντα.

— Ὅχι δὰ, ἐφώναζεν ὁ Καλδερών μὲ ὑπερηφάνειαν· ἐγὼ εἰμαι ὑπρέτης τοῦ βασιλέως. Ἠμπορῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βασιλικὴν προστασίαν του, διότι ἔχω δικαιώματα ἐπὶ τῆς βασιλικῆς εὐγνωμοσύνης.

— Μὴν ἀπατᾶσαι, εἶπε μὲ χαμηλοτάτην φωνὴν ὁ πρωθυπουργός· ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει πολὺν ἀκόμη καιρὸν νὰ ζήσῃ· τὸ γνωρίζω ἀπὸ πηγὴν θετικὴν, τὸν ἱατρὸν του. Παρεκτὸς τούτου, τρομερὰ συνωμοσία ἐγείρεται κατὰ σοῦ εἰς τὴν αὐλήν. Ἄν ἔλειπα ἐγὼ καὶ ὁ πνευματικὸς τοῦ βασιλέως, ὁ Φίλιππος ἐσυγκатаτίθετο εἰς τὸν ὀλεθρόν σου. Ἡ μεγαλητέρα ὑποστήριξις σου πλησίον του συνίσταται εἰς τὴν ἐπιρροήν σου ἐπὶ τοῦ βασιλόπαιδος, ἐπιρροήν τὴν ὁποίαν αὐτὸς γνωρίζει ὅτι ἐξασκεῖς ὑπὲρ τῆς δειλῆς καὶ ζηλοτύπου πολιτικῆς του. Ἄν ἡ ἐπιρροὴ αὕτη λείψῃ, οὐτ' ἐγὼ οὔτε ὁ Ἀλιάγας ἀρκούμεν νὰ σὲ προστατεύσωμεν. Φθάνει! προσπάθησε νὰ κλείσῃς πᾶσαν εἰσόδον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Φιλίππου πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Οὐζέδης.

Ὁ Καλδερών ἐπροσκύνησε σιωπῶν, καὶ ὁ δοῦξ, παραιτῶν αὐτὸν, διεβύθη πρὸς τὸν βασιλέα.

— Τί τρελλός, νὰ νομίζω ὅτι ἦτον ἀκόμη δυνατὸν νὰ ἔχω συνειδηθῇ! ἐμυρμούρισεν ὁ Καλδερών κινῶν χλευαστικῶς τὰ χεῖλη του· πλὴν θὰ καταισχύνω καὶ πάλιν τὸν ἐχθρόν μου.

Τὴν ἀκόλουθον αὐγὴν, ὁ μαρκήσιος τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν παρευρέθη εἰς τὴν ἐγερσιν τοῦ βασιλό- παιδος τῆς Ἰσπανίας.

Περὶ τὸν εὐνοούμενον τοῦτον, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὑψηλὸν ἀνάστημα ἐξεῖχεν ὅλων τῶν ἄλλων, ἐσυσσωρεύοντο εὐλαβῶς οἱ μεγιστάνες. Τὸ ἀγέρωχον μειδίαμα ἐπλά- νητο ἀκόμη εἰς τὰ χεῖλη του, ὅταν ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ βασιλόπαις ἐμβῆκε. Τὸ πλῆθος, ὑποχωρήσαν ἀμέσως, ἀφῆκε τὸν Καλδερώνα ἔμπροσθεν τοῦ Φιλίπ- που, ὅστις, ἀφοῦ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ αὐστηρὸν βλέμμα, ἀπέστρεψε μὲ φανεράν ἀπαρέσκευαν τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὰ ἐδαφιαῖα τοῦ αὐλικοῦ προσκυνημάτα, καὶ ἄρχισε σιγαλὴν καὶ φαιδρὰν συνομιλίαν μὲ τὸν Κονσάλδο Λεών, ἓνα τῶν φανερῶν ἐχθρῶν τοῦ Καλ- δερώνας.

Οἱ περιεστῶτες ἀντήλλαξαν πρὸς ἀλλήλους βλέμ- ματα χαρᾶς καὶ ἀπορίας· καὶ ἕκαστος τῶν εὐγενῶν, τῶν πρὸ ὀλίγου φιλοτιμουμένων ποῖος ἐξ αὐτῶν νὰ φανῇ πρὸς τὸν ὑπουργὸν δουλοπρεπέστερος, ἔσπευσε προφυλακτικῶς ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἀρχὴ ὠδίνων τοῦτο διὰ τὸν Καλδερώνα. Ἐντὸς ὀλίγου, ὁ δοῦξ τῆς Οὐζέδης, ὁ πρότερον ξένος σχεδὸν εἰς τὰ δώματα ταῦτα, ἐνεφανίσθη πλήρης θάρρους καὶ οικειότητος· ὁ βασιλόπαις ἤλθε περιχαρὴς εἰς ἀπάν- τησίν του, καὶ, μετ' ὀλίγα λεπτά, εἶδαν τὸν δοῦκα ἀκολουθοῦντα τὸν βασιλόπαιδα εἰς τὸ ἰδιαιτερόν του δωμάτιον. Ὁ ἥλιος τῆς εὐνοίας τοῦ Καλδερώνας ἐφαινετο περὶ τὴν δύσιν του. Οὕτως ἐνόμιζαν οἱ αὐλικοί· ἀλλ' ὁ ἀγέρωχος ὑπουργὸς δὲν ἦτον αὐτῆς τῆς γνώμης. Μειδίαμα ἀκόμη θριαμβοῦ ἐσώζετο εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ζωηρὸν ἐρυθρὰ εἰς τὰς ὠχρὰς παρειάς του, ὅταν, ἀποσυρόμενος ἐν μέσῳ τοῦ μηδό- λως εἰς αὐτὸν προσέχοντος πλῆθους, καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ ὄχημά του, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Μόλις ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Φονσέκας, ἀκριβὲς εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν τῆς συνεντεύξεως ὥραν, ἐξήτησε νὰ τὸν ἰδῇ.

— Τί νεώτερα, ὦ κάλλιστε τῶν φίλων μου; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς.

Ὁ Καλδερώνας ἔσισε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπητὲ υἱέ μου, εἶπε προσποιοῦμενος βαθυ- τάνην συμπάθειαν, ἐλπίς πλέον δὲν μένει διὰ σέ. Λησμονήσας τὸ μάταιον ὄνειρόν σου· ἐπίστρεψε εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἡμπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ προβίβα- σμόν, βαθμοὺς, τιμὰς· ἡ χεὶρ ὅμως τῆς Βεατρίας εἶναι ὑπεράνω τῆς ἐξουσίας μου.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Φονσέκας γενόμενος κατακί- τρινος καὶ πίπτων ἐπὶ τοῦ πληθίου θρόνου. Τί λέγεις; πῶθεν ἡ τοιαύτη αἰφνιδία μεταβολή; Μήπως ἡ βα- σίλισσα...

— Δὲν εἶδα τὴν Μεγαλειότητά της· ἀλλ' ὁ βασι- λεὺς εἶναι ἀμετάπειστος· τὸσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ δύ- ναμις τῆς Ἱεροκρισίας! Ἡ ἐκκλησία παραπονεῖται διὰ πολλὰ τελευταῖα περιστατικά ἀσεβοῦς καὶ ἀντιπολιτικῆς ἐλαττώσεως τῆς φοβερᾶς ἐξουσίας της· ἡ αὐλή δὲν τολμᾷ νὰ ἐπεμβῇ. Ἡ δόκιμος πρέπει νὰ μείνῃ εἰς τὴν γενομένην ἐκλογὴν της.

— Δὲν εἶναι λοιπὸν κάμμία ἐλπίς;

— Κάμμία· ὅθεν ἀνάλαβε πάλιν τὴν ἀμιλλαν τοῦ εὐγενοῦς σου σταδίου.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἔμμανῶς ὁ Φονσέκας. Ἄν, πρὸς ἀμοιβὴν ὅλων μου τῶν αγώνων, τῆς κινδυνευ- σάσης ζωῆς μου, τοῦ χυθέντος μου αἵματος, δὲν ᾔναι δυνατόν ν' ἀπολαύσω χάριν, τῆς ὁποίας ἡ παραχώ- ρησις εἶναι τὸσον εὐκολος, παραιτῶ τὴν στρατιω- τικὴν ὑπηρεσίαν, ὅπου καὶ ἡ δόξα αὐτὴ δὲν ἔχει πλέον δι' ἐμὲ θέλητρά. Καὶ ἀκουσε, Καλδερώνας. Μάθε ὅτι κατ' οὐδὲνα τρόπον δὲν παραιτῶ τὸν σκοπὸν μου. Τὸ ῥακίον καὶ ἀθῶον ἐκείνο θῦμα δὲν θὰ μείνῃ καταδικασμένον εἰς τὸν ζωντανὸν τάφον του. Καὶ διὰ τῶν τειχῶν τοῦ μοναστηρίου, καὶ διὰ τῶν κατασκοπῶν τῆς Ἱεροκρισίας, ὁ ἔρως θὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὸν δρόμον· καὶ εἰς μελαγχρυσμένην τινα χώραν θὰ ἐνώσω ἀκόμη τὴν εὐδαιμονίαν μὲ τὴν τιμὴν. Δὲν φοβοῦμαι τὴν ἐξορίαν· δὲν φοβοῦμαι τὰ δυσυχήματα· δὲν φοβοῦμαι οὐτ' αὐτὴν τὴν πτω- χείαν. Ὅλα τὰ Κράτη, ὅπου ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος δὲν εἶναι ἄγνωστος, ἡμποροῦν ν' ἀνοίξουν στάδιον εἰς τὸν στρατιώτην ὅστις ἄλλο τι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν δὲν ζητεῖ παρὰ τὴν ἐρωμένην του καὶ τὸ ξίφος του.

— Ὡς ζητήσης λοιπὸν ν' ἀρπάξῃς τὴν Βεατρίαν; εἶπεν ἰσχύως καὶ ἀδικόρως ὁ Καλδερώνας. Ναί, αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ ᾔναι τὸ καλλήτερον μέσον, ὅταν λάβῃς τὰς ἀπαιτούμενας προφυλάξεις. Ἀλλ' ἡμπορεῖς νὰ τὴν ἰδῇς; ἡμπορεῖς νὰ συνομιλήσῃς μαζί της;

— Πιστεύω ναί· ἐλπίζω ὅτι προητοίμασα ἤδη τὴν ὁδὸν τῆς συνεντεύξεως. Χθές, ἀφοῦ σὲ παραι- τησα, ἐξήτησα ποῦ κεῖται τὸ μοναστήριον· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία αὐτοῦ εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ περιέρχα θεάματα τῆς πόλεως, τὴν περιέργειαν ταύτην ἐμε- ταχειρίσθην ὡς πρόφασιν. Κατ' εὐτυχίαν, ἐγνώρισα τὸν θυρωρὸν τοῦ μοναστηρίου, χρηματίσαντα ἄλλοτε ὑπρέτην τοῦ πατρός μου· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ γνωρίζει παιδιόθεν, καὶ δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὴν σημερινὴν θέσιν του. Ὡς συγκατατεθῇ λοιπὸν νὰ μᾶς συνοδεύσῃ φεύγοντας, καὶ νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην μας. Ὑποσχέθη δὲ ὥσθ' ἐπιστολήν μου εἰς τὴν Βεα- τρίαν, καὶ νὰ μοῦ φέρῃ ἀπάντησιν.

— Τὰ ἄστροα σὲ βοηθοῦν, κύριε Μαρτίνε, εἶπεν ὁ Καλδερώνας. Ὅταν μάθης τίποτε περισσώτερον, ἔλα πάλιν νὰ μὲ συμβουλευθῇς. Τώρα βλέπω ὅτι παρου- σιάζεται μέσον νὰ σὲ συνδράμω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Σκευωρία ἐπὶ σκευωρίαν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, μὲ μεγάλην ἀπορίαν τῶν αὐλικῶν, ὁ Καλδερώνας καὶ ὁ βασιλόπαις τῆς Ἰσπανίας ἐφάνησαν ὁμοῦ εἰς τὸν δημόσιον περίπατον, καὶ ὁ ὑπουργὸς ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ ᾔναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους εὐνοομένους ἄνδρας, οἵτινες συνώδευσαν τὴν βασι- λικὴν Αὐτοῦ ὕψηλότητα εἰς τὸ θέατρον. Ἡ πρὸς αὐτὸν εὐνοία ἐφαινετο λοιπὸν μεγαλητέρα, ἢ δυνάμεις του ἰσχυροτέρα παρὰ πρότερον· ἐπειδὴ δὲ οὔτε τῆς ἑρίδος οὔτε τῆς διαλλαγῆς τὰ αἷτια ἦσαν γνωστά, ἀπέδωκάν τινες τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὴν ἰδιο- τροπίαν, καὶ ἄλλαι εἰς τὸν δόλιον τοῦ πονηροῦ Καλ- δερώνας σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμπαίξῃ καὶ περιφρονήσῃ περισσότερον τὸν δοῦκα τῆς Οὐζέδης, τοῦ ὁποῦ,

μετὰ τὴν ἐφήμερον εἰς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον προσ-
έγγισιν, ἐγένετο οὕτω καταφανεστέρα ἢ εἰς τὴν
σκιάν καταδίκη.

Ἐν τούτοις, ὁ Φονσέκας ἡτύχει ἐπέκεινα τῶν
ἐλπίδων του. Ἡ δυστυχὴς δοκιμος, νεῖνις πλήρης
ζωῆς, κινήσεως καὶ πάθους, εἶχε παραιτήσει τὴν
ἡσυχίαν τοῦ οἰκιακοῦ βίου καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς
ἐλευθερίας, καὶ ἐμβῆ εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ μοναστη-
ρίου, χωρὶς νὰ ἐκτιμῇ ἀποχρώντως τὸ μέγεθος
τῆς μεταβολῆς. Καρδίαν πάλλουσιν ἀπὸ τὰ θερμὰ
τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς νεότητος αἰσθήματα, αἱ περι-
πτάμενα σκιᾷ, αἱ ψυχραὶ διατυπώσεις, αἱ αὐτῆραι
τοῦ μοναστικοῦ βίου τελεταί, ἀπομιμήματα ὅλα τοῦ
θανάτου, τὴν ἐξέπληξαν καὶ τὴν ἐτρόμαξαν. Μόνη
παρηγορία τῆς ἔμεινεν ὅτι ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν ἰσχυ-
ρὸν καὶ ἐπικίνδυνον ἐραστὴν της, τὸν ὅποιον οὔτε
φόβος ἀνεχαίτιζεν οὔτε συνειδήσις, καὶ διετήρησε
τὴν πίστιν της πρὸς τὸν ἀπόντα Φονσέκαν.

Περιστατικὸν ἄλλο, συνδυαζόμενον μὲ τὸν θάνατον
τῆς γηραιᾶς φίλης της, καὶ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Μαρ-
τίνου, ἐπίκρανε τὴν καρδίαν της, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ
μὴν αἰσθανθῇ κατ' ἀρχὰς τὸ βάρος ὅλον τοῦ μονα-
σικοῦ ζυγοῦ. Ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης τῆς πρεσβύ-
τιδος ἐκείνης, ἥτις ἐπέιχεν εἰς αὐτὴν τόπον μητρὸς,
ἔμαθε μυστήριον κρυπτόμενον ἕως τότε ἀπὸ τὴν
τρυφερὰν της νεότητα. Ζοφερά καὶ τραγικὴ ἦτον ἡ
ἐπιβρόχῃ τοῦ ἐπιτελιαντος εἰς τὴν γέννησίν της ἀέρος·
θλίβερά ἡ κληρονομία τῶν ἐνθυμήσεων τῶν γονέων
της! Ἐπιστολὴ, τότε πρῶτον περιελθοῦσα εἰς χεῖράς
της, ἐπιστολὴ εὑρεθεῖσα εἰς τὰ ἐπιπλα τῆς μητρὸς
της, τὴν ἔκαμε νὰ χύσῃ πλείονα καὶ πικρότερα
δάκρυα, παρ' ὅσα ποτὲ ἔχυσε διὰ τὰς ἰδίας της συμ-
φορὰς. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀνέγνωσε τὴν ἑκ-
τασιν καὶ τὴν πίστιν, τὴν θλίψιν καὶ τὴν πικρίαν
τοῦ γυναικείου ἔρωτος· λυπηρὰ δὲ πρόγνωσις τὴν
ἐπέσειεν ὅτι ἡ κακὴ εἰμαρμένη τῆς μητρὸς κατεδί-
κε καὶ τὴν θυγατέρα. Οἱ στοχασμοὶ οὗτοι τὴν ἐφιλίωσαν
μὲ τὸν μοναστικὸν βίον, ἐωσότου ἐγνώρισε καὶ ἐγεύθη
τὰς πικρίας του. Ὅταν ὁμως, μεσολαβοῦντος τοῦ
θυρωροῦ, ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Φονσέκα, πᾶν
ἄλλο αἶσθημα ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς φυσικῆς
αὐτῆς καὶ ἐμπαθοῦς συγκινήσεως. Ὁ ἀπὼν ἐραστὴς
ἐπανήλθεν, ἐλάλει καὶ ἄλιν περι ἔρωτος, ἦτον ἀκόμη
πιστός. Τὸν φοβερὸν ὄρκον δὲν τὸν εἶχεν ἀκόμη
ὁμώσει, ἀκόμη ἡδύνατο νὰ ὀνομαζθῇ ἐρωμένη του.
Ἀπεκρίθη λοιπὸν, ἡναντιώθη, ἀνέφερεν ἀμφιβολίας
κινδύνους, φόβους δι' ἐκεῖνον, αἰσχύνην παρθενικὴν
δι' αὐτήν· ἀλλ' ὁ ἔρως ἐχρωμάτισεν ὅλας αὐτάς τὰς
λέξεις, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἦτον πλήρης ἐλπίδων. Ἡ ἀλλη-
λογραφία ἐξηκολούθησεν· αἱ ἔντονοι ἀπολογίαι τοῦ
Φονσέκα, ὁ καθαρὸς καὶ διάπυρος ἔρως τῆς παρθένου,
ἐπέφεραν ἐπὶ τὸ μᾶλλον ταχύτερον καὶ ἀσφαλέςτερον
τὸ ἀφεικτον αὐτῶν ἀποτέλεσμα. Ἡ Βεατρία ἐνέ-
δωκεν εἰς τὰς δεήσεις τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ συγκα-
τετέθη εἰς τὸ παρ' αὐτοῦ προταθὲν περὶ ἀπαγωγῆς
σχέδιον.

Προχωροῦσης ἤδη τῆς νυκτός, ὁ Φονσέκας ἐπῆγεν
εἰς τοῦ Καλδερώνος. Ὁ μαρκήσιος εὕρισκετο κατ' ἐκείνην
τὴν ὥραν εἰς τοὺς κήπους τῆς λαμπρᾶς οἰκίας του.

Τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐφώτιζε τὰς πυκνάς δένδρο-

στοιχίας τῶν πορτοκάλιων καὶ τῶν ροδεῶν, τὰ
λευκὰ καὶ πολυτόρευτα ἀνθοφόρα ἀγγεῖα καὶ τὰς
μαρμαρίνας κρηπίδας των, τὰς πολυειδεῖς κρήνας
τῶν ὁποίων ἡ πολυκροτος μουσικὴ διεδίδετο εἰς τὴν
ιεράν σιγὴν τῆς νυκτός. Ἐπὶ προχώματός τινος ὑψη-
λοῦ, ἔχοντος θέαν ὠραιότατην τῶν κωδωνοστασιῶν
καὶ τῶν παλατιῶν τοῦ Μονδρί, ἔστεκεν ὁ Καλδερών
μόνος· πλησίον δὲ αὐτοῦ, ἔρημος καὶ ὑπερμεγέθης
ἀλόη ἔρριπτε τὴν βαθεῖαν καὶ μελαγχολικὴν τῆς
σκιᾶν. Ἡ ἀκίνητος στάσις τοῦ μαρκήσιου, οἱ σκυρω-
μένοι του βραχίονες, τὸ βλέμμα του, ἀναβαῖνον ἐκ
διαλειμματῶν εἰς τὴν πολυάστρον τοῦ οὐρανοῦ
σφαῖραν, ἐφάνερον καὶ τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν συγκέν-
τρωσιν ἐνταυτῇ τῶν διαλογισμῶν του.

— Διατὶ κυριεύομαι ἀπὸ τοσαύτην φρίκην, ἔλεγε
καθ' ἑαυτόν. Τοιαύτη ὥρα ἦτον ὅταν ἔμαθα τὴν
αἰσχύνην μου· τοιαύτη ὀλεθρία ὥρα προηγήθη τοῦ
ἔργου τῆς φοβερᾶς μου ἐκδικήσεως, τῆς μεταβολῆς
καὶ ἀναστατώσεως τοῦ πλήρους περιπετειῶν καὶ ἐκ-
τάκτων συμβάντων βίου μου! Ἀ! πόσον εὐτυχὴς
ἔζων πρότερον! Μαθητὴς εὐδαίμων καὶ ἡσυχος,
ἐπίστευα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους οἵτινες ἦσαν
δι' ἐμὲ ὡς οἱ ἀστέρες διὰ τὸν ἀστρολόγον. Ἀλλ' ὁ
χρυσὸς αἰὼν ἐκεῖνος μετεβλήθη εἰς αἰῶνα σιδηροῦν.
Καὶ τώρα, ἠκολούθησεν ὁ Καλδερών γελῶν χλευα-
στικὸν πρὸς ἑαυτὸν γέλωτα, ἔρχεται ἐποχὴ τὴν
ὅποιαν οἱ ποιηταὶ δὲν ἐχρονολόγησαν· διότι ὁ δόλος,
ἡ ὑπόκρισις, ἡ διαφθορά, δὲν ἔχουν τι κοινὸν μὲ τὴν
ποίησιν!

Τὸ ταχὺ τοῦ Φονσέκα βῆμα διέκοψε τῆς μελέτας
τοῦ αὐλικοῦ. Ἐστράφη, κατέβασε τὰ ὀφρύδια καὶ
ἀνεσέναξε βαρέως, ὡς παρασκευαζόμενος εἰς ἀκούσιον
ἀγῶνα· ἀλλὰ καὶ τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἦτον λεῖον, καὶ
ἡ ὄψις περιχαρὴς, ὅταν ἐφθασεν ὁ Φονσέκας πλη-
σίον του.

— Σύγχαίρε με, σύγχαίρε με, φίλτατε Καλδερών!
Συγκατετέθη τέλος πάντων. Καὶ λοιπὸν, ἀναμείνω
τώρα καὶ τὴν ἐδικὴν σου συνδρομὴν.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς πίστεως τοῦ φίλου
σου θυρωροῦ;

— Περὶ τούτου ἐγγυῶμαι.

— Ἐγείνεν ἀντικλειδίον διὰ τὴν ὀπισθεν θύραν
τῆς ἐκκλησίας;

— Ἰδοὺ, τὸ ἔγω.

— Καὶ ἡ Βεατρία θὰ τὸ κατορθώσῃ νὰ κρυφθῇ
εἰς τὸ ἐξομολογητήριον κατὰ τὴν ὥραν τῆς νυκτε-
ρινῆς προσευχῆς;

— Δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ
ἀσφαλῶς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δοκιμῶν εἶναι τοσοῦτος,
ὥστε μία ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ παρατηρηθῇ ἂν λείψῃ.

— Ἐπραξες λοιπὸν καλὰ τὸ μέρος τῆς ἐπιχειρή-
σεώς σου· τώρα ἀρχίζει τὸ μέρος μου. Γνωρίζεις τὴν
ἀπόκεντρον ἐκείνην οἰκίαν τοῦ προαστείου, ἐπὶ τῆς
λειωφόρου ἥτις φέρει εἰς Φουενκαρράλ, τὴν ὅποιαν
χθὲς σοῦ ἐδειξας; Ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς εἶναι οἰκειός
μου. Ἐκεῖ, θὰ εὑρεθῶν ἵπποι ἐτοιμοί, καὶ φορέ-
ματα διὰ μεταμφίεσιν. Ἡ Βεατρία πρέπει ἐξ ἀνάγκ-
ης νὰ ἐκδυθῇ τὰ καλογηρικὰ της φορέματα· καὶ σὺ
μάλιστα νὰ φορέσῃς ποταπώτερα. Ἄφες τοὺς ἀρ-
χοντικούς τίτλους εἰς τοὺς ὁποίους ὁ πατήρ σου ἐνα-

Έρυνεται τόσον, και περάσατε, συ και η νεάνις, ως συμβολαιογράφος και σύζυγος αυτού, ταξιδεύοντες εις Γαλλίαν όπου τάχατε έχετε δικήν περι κληρονομίας. Είς των γραμματέων μου θα σας προμηθεύση το διαβατήριον. Εν τούτοις, αύριον, εγώ πρώτος θα μάθω επισήμως την φυγήν της δοκίμου, και θα στείλω τους καταδιώκοντας αυτήν εις δρόμον αντίθετον του αληθοῦς. Δεν διέθεσα καλῶς τὰ πάντα, φονσέκα φίλτατε;

— Εἶσαι ὁ φύλαξ ἡμῶν ἄγγελος! ἀνέκραξε περιπαθῶς ὁ Μαρτίνος. Αἱ ὑπὲρ σοῦ προσευχαί της Βεατρίδας θα φθάσουν εἰς τὸν μέγαν θρόνον τοῦ Ὑψίστου, ἐπίσης εὐπρόσδεκτοι ἀπὸ τὰς ἐλευθέραις κοιλάδας της Γαλλίας, καθὼς ἀπὸ τὰ μελαγχολικά μοναστήρια τοῦ Μαρτίτ. Αὐριον λοιπὸν, τὸ μεσονύκτιον, εἵμεθα εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν οἰκίαν.

— Ναι, τὸ μεσονύκτιον, τὰ πάντα θα ᾔναι έτοιμα.

Με βιάδισμα ελαφρὸν και με σκιρτώσαν καρδίαν, ἐπέστρεφεν ὁ Φονσέκας ἀπὸ τὸ παλάτιον τοῦ Καλδερώνας. Φύσει εὐτολμος ὢν, και ζωντάν ἔχων τὴν φαντασίαν, ἐβλεπε περιύπταμέναις ἐμπροσθεν αὐτοῦ τὴν χαρὰν και τὴν ἐλπίδα· τὸ δὲ μέλλον τοῦ ἐφαινετο γῆ ἀνήκουσα ἐξαιρετικῶς εἰς τὰς δύο θεότητες της Δόξης και τοῦ ἔρωτος.

Εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὰ μέσα της ὁδοῦ, εἰς τὴν ἀρχὴν της ὁποίας ἦτον ἡ οἰκία τοῦ Καλδερώνας, ὅταν ἄνδρες ἐξ τὸν ἀριθμὸν, παραμονεύοντες αὐτὸν πρὸ ὀλίγου εἰς μικράν ἀπόστασιν, ἤλθαν πλησίον του.

— Νομίζω, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἐρραίνεται ὀρχηρῶς τῶν ἄλλων, ὅτι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ λαλῶ πρὸς τὸν κύριον Μαρτίνον Φονσέκαν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, σ' ἔχομεν ὑπὸ κράτην. Ἀκολουθεῖμας.

— Ὑπὸ κράτην! Καὶ ἐπὶ τίνι λόγῳ; και εἰς τί ἔπταισα;

— Ἡ αἰτία φαίνεται εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο, φέρον τὴν ὑπογραφὴν της Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ καρδινάλιου δουκὸς της Λέρμης. Κατηγορεῖσαι δι' ἔγκλημα λειπαταξίας.

— Ψεύδεσαι, ἄρχε! Εἰγὼ μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ στρατηγοῦ ἀφῆκα τὸ στρατόπεδον.

— Εἴπαμεν ὅσα ἔπρεπεν. Ἀκολουθεῖ μας.

Ὁ Φονσέκας, ὢν φύσει ὀρηκτικὸς και εὐερέθιμος, δὲν εὐρίσκετο τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς διάθεσιν νὰ ὑπολογίσῃ ψυχρῶς ὅλας τὰς συνεπειὰς της ἀντιστάσεως. Κράτησις, φυλακὴ, τὴν προτεραιάν της ἡμέρας καθ' ἣν ἐμελλε νὰ γείνῃ ἐλευθερωτὴς της Βεατρίδας, τὸν ἔφεραν εἰς τοσαύτην ἀπόγνωσιν, ὥστε πᾶσα ἄλλη παρατήρησις ἐμπροσθεν αὐτῆς ἐξηφανίσθη. Ἡτοιμάσθη λοιπὸν εἰς ἄμυναν, ἔσπρε τὸ ξίφος, ἔσπρωξε μακρὰν τὸν χωροφύλακα ὅστις ἐπεχείρησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν δρόμον του, και ἐπῆδησε κατ' αὐτοῦ ὡς λέων μακρόν, φέρον ἐμπροσθεν αὐτοῦ τὴν μίαν τῶν χειρῶν με τὸν γράνθον κλειστὸν, ὡς σημεῖον δυσπιστίας και προκλήσεως, ἐνῶ με τὴν ἄλλην ἔπεισεν εἰς τὸν ἄερα τὸ ἐκλεκτὸν του ξίφος, τὸ ὁποῖον εἶχεν

ἀκτινοβολήσει πολλάκις εἰς τὸ πεδίον της μάχης, ὅσαςκις ἠκούετο ἡ συνήθης πολεμικὴ κραυγὴ· « Ἄγιε Ἰάκωβε και Ἰσπανία!»

Οἱ χωροφύλακες ἐσυφίγγοντο περὶ τὸν ἀξιωματικόν, και ἡ κλαγγὴ τῶν ὄπλων ἠκούετο ἤδη, ὅταν, αἰφνιδίως, λαμπάδες ὑψηλὰ φερόμεναι ἐρρίψαν τὴν λάμπιν των εἰς τὴν φωτιζομένην ἀπὸ τὴν σελήνην ὁδὸν, και περὶ δύο προτρέχοντες ἐκραύγασαν· « Τόπον, τόπον εἰς τὸν εὐγενέστατον μαρκήσιον τῶν Ἐπτὰ Ἐκκλησιῶν!» Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας, ὁ Φονσέκας ἔκλινε τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του, οἱ χωροφύλακες αὐτοὶ ἀπεσύρθησαν, και τὸ μέγα ἀνάστημα και ἡ ὥρᾳ μορφὴ τοῦ Καλδερώνας διεκρίθησαν μετὰξὺ της ομάδος.

— Τί σημαίνει ἡ ταραχὴ αὕτη εἰς τὰ μέσα της ὁδοῦ και εἰς τοιαύτην της νυκτὸς ὥραν; ἠρώτησε με σοβαρὸν ὕφος ὁ ὑπουργός.

— Καλδερών! ἀνέκραξεν ὁ Φονσέκας. Ὅποια εὐτυχία δι' ἐμέ! Οἱ ἄρχεῖοι αὐτοὶ ἐτόλμησαν νὰ ἐπιθέσουν χεῖρα εἰς κρατιώτην της Ἰσπανίας, και νὰ μεταχειρισθῶν εἰς τὴν κακὸν τρόπον αὐτῶν πράξιν τὸ ὄνομα τοῦ συγγενοῦς του δουκὸς της Λέρμης.

— Εἰς τί κατηγορεῖτε τὸν εὐγενὴ τοῦτον; ἠρώτησεν ὁ Καλδερών ἡσύχως, στραφεὶς πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην ὅστις ἔδωκε τὴν διαταγὴν της κρατήσεως εἰς χεῖρας τοῦ ὑπουργοῦ. Ὁ Καλδερών τὴν ἀνέγνωσεν ἐν ἀνέσει, και, ἐπιστρέφων αὐτὴν εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, ἔβγαλε τὸν πῖλόν του· τότε, λαθὼν κατ' ἰδίαν τὸν Φονσέκαν·

— Τρελλὸς εἶσαι; τοῦ εἶπε με σιγαλὴν φωνήν. Νομίζεις ὅτι δύνῃσαι ν' ἀντισταθῇς εἰς τὸν νόμον; Ἄν δὲν εἶχα φθάσει ἐγκαίρως, θα μετέβαλλες κατηγορίαν ἐλαφρὰν εἰς πράξιν φέρουσαν κεφαλικὴν ποινὴν. Πήγαινε με τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦς· μὴ φοβῆσαι· θα ἰδῶ τὸν δούκα, και θα κατορθώσω τὴν ἄμεσον ἐλευθερώσέν σου. Αὐριον θα σ' ἐπισκεφθῶ, και θα σὲ συνοδεύσω εἰς τὴν οἰκίαν σου.

Ὁ Φονσέκας, σχεδὸν ἔξω φρενῶν γενόμενος, ἤθελε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ὁ Καλδερών ἐβάλεν ἐμφαντικῶς τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, και, στραφεὶς, εἶπε πρὸς τοὺς χωροφύλακας·

— Ἐδῶ πρέπει νὰ ᾔναι λάθος· αὐριον θα διορθωθῇ. Φερῆτε πρὸς τὸν ἱππότην τοῦτον με ὅλον τὸ σῆμας και τὴν περιποίησιν τὰ ὁποῖα ὀφείλονται εἰς τὸ γένος και εἰς τὴν ἀξίαν του. Πήγαινε, κύριε Μαρτίνε, πήγαινε, ἐπρόσθεσε με φωνὴν χαμηλὴν· πήγαινε, ἂν δὲν ἐπιθυμῇς νὰ χάσῃς τὴν Βεατρίαν διαπάντα. Μόνη ἡ ὑπακοὴ ἔμπορεῖ νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν κατὰ τὸ ἥμισυ της ζωῆς σου.

Φοβηθεὶς και ὑποταχθεὶς διὰ της ἀπειλῆς ταύτης, ὁ Φονσέκας, σκυθρωπάζων και σιωπῶν, ἔβγαλε τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην, και ἠκολούθησε περίλυπος τοὺς χωροφύλακας. Ὁ Καλδερών ἐπαρτήρησε τὴν ἀναχώρησίν των βεβηλισμένους εἰς ξένους διαλογισμούς· τότε δὲ, συνελθὼν ἀπὸ τὸν βεβηασμὸν του, διέταξε τοὺς λαμπαδηφόρους του νὰ προχωρήσουν, και ἠκολούθησε τὸν δρόμον του, διευθυνόμενος εἰς τοῦ βασιλόπαιδος της Ἰσπανίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Φανερά διαγωγή καὶ κρύφιοι διαλογισμοί.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ Καλδερῶν ἐπεσκεύετο τὸν Φονσέκαν εἰς τὸν τόπον τῆς φυλακῆς του. Ὁ νέος ἐκάθητο πλησίον παραθύρου, βλέποντος αὐτὴν μεγάλην καὶ μελαγχολικὴν, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἦτον κρήνη παρημελημένη καὶ ἐτοιμόρροπος· ἐστῆριζε δὲ τὴν παρειάν του εἰς τὴν χεῖρά του. Ἡ μακρὰ του κόμη διεσκορπίζετο ἀτάκτως ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἡ φορεσιά του ἦτον ἀτακτος ἐπίσης, καὶ κατηφὴς μελαγχολία ἐσκοτίζε πρόσωπον φύσει ἁδολον καὶ εὐκρινές. Ἐπήδησεν ὁρθῶς, ἅμα εἶδε πλησιάζοντα τὸν Καλδερῶνα.

— Τὴν ἀπόλυσίν μου! ἐκραύγασεν· ἔφερες τὴν ἀπόλυσίν μου; — ἄς ἐξέλθωμεν εὐθύς!

— Ἀγαπητὲ υἱέ μου, ἔσο φρόνιμος, ἔσο ἥσυχος. Εἶδα τὸν δοῦκα· ἡ αἰτία τῆς φυλακισέως σου εἶναι καθὼς ὑπώπτευσα. Λόγοι τινὲς ἀπερίσκεπτοι, ἀκουσθέντες ἴσως ἀπὸ τὸν ὑπηρετήν σου, διέφυγαν τὰ χεῖλῃ σου· λόγοι φανερόντες τὴν ἀπόφασίν σου εἰς τὸ νὰ μὴ παραιτήσῃς τὴν Βεατρίαν. Γνωρίζεις τὸν συγγενὴ σου, ἄνδρα ἐλδοτον εἰς δισταγμούς καὶ εἰς φόβους, ἄνδρα δοῦλον τῶν διατυπώσεων καὶ προλήψεων. Κινούμενος ἀπὸ ἀγάπην ἀπλὴν πρὸς τοὺς συγγενεῖς του καὶ πρὸς σὲ τὸν ἴδιον, ἐνήργησε τὴν κράτησίν σου· ὅλαι αἱ ὑπὲρ σοῦ παρκαλήσεις μου ἀπέδωκαν μάταιαι. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ φυλάκισίς σου θὰ παραταθῇ, ἡ ἐωσότου δώσης ἐπίσημον ὑπόσχεσιν νὰ παραιτήσῃς πᾶσαν προσπάθειαν τοῦ ν' ἀποτρέψῃς τὴν Βεατρίαν ἀπὸ τὸν μοναστικὸν βίον της, ἡ ἐωσότου αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ὁμότης τὸν τελευταῖον καὶ ὀριστικὸν περὶ τοῦτου ὅρκον της.

Ὁ Φονσέκας, ταῦτα ἀκούσας, ἔμεινεν ἀπόπληκτος· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκύτταξεν ἐκθαμβῶς τὸν Καλδερῶνα, μετὰ ταῦτα δὲ ἐγέλασεν ἄγριον καὶ φοβερὸν γέλωτα. Ὁ Καλδερῶν ἠκολούθησε·

— Μολατὰ, μὴν ἀπελπίζεσαι. Ἐξ ὑπομονῆς εἶμαι πάντοτε πλησίον τοῦ δοῦκος· θὰ λάβω τὴν τὸλμην, μὴν ἀμφισβῆς, νὰ ἐπικαλεσθῶ ὑπὲρ σοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτὴν τοῦ βασιλέως.

— Καὶ ἀπόψε ἐν τούτοις μὲ περιμένει! καὶ ἀπόψε ἔπρεπε νὰ ἐλευθερωθῇ!

— Ἡμποροῦμεν νὰ τῆς μηνύσωμεν τὴν ἀποτυχίαν σου· ὁ θυρωρὸς θὰ σοῦ κάμῃ βέβαια αὐτὴν τὴν χάριν.

— Μακρὰν, φίλε πλυστὲ, ἡ προστάτα ἀνίσχυρος! Αὐταὶ λοιπὸν ἦσαν αἱ ὑποσχέσεις τῆς συνδρομῆς σου; Πλὴν δὲν μὲ μέλει· ἡ περίσαςίς μου, τὸ ἄδικόν μου, θὰ καθυποβληθῶν εἰς τὸν βασιλέα· θὰ ἐρωτήσω ἂν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον Φίλιππος ὁ Γ' ἀνταχμείβῃ τοὺς ὑπερασπιστάς τοῦ στέμματός του; Κύριε Ροδερῖκε Καλδερῶν, θέλεις νὰ δώσης τὴν ἀναγοράν μου εἰς χεῖρας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος; Τοῦτο κάμε, καὶ θὰ σοῦ γνωρίζω διαπάντα τὴν χάριν.

— Ὅχι, Φονσέκα, δὲν θέλω νὰ σ' ἀφανίσω· ὁ βασιλεὺς θὰ δώσῃ τὴν ἀναγοράν σου εἰς τὸν δοῦκα τῆς Λέρμης. Μὴ, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄνθρωπος νουνεχὴς δὲν φέ-

ρεται πρὸς τὴν ἐναντίαν τύχην. Νομίζεις ὅτι ἐγὼ θὰ ἤμουν ὅ,τι σήμερον εἶμαι, ἂν, εἰς πᾶσαν ἐναντιότητα τῆς τύχης, ἐπαρὰφρόνουν καθὼς σὺ, ἀντὶ νὰ σκέπτωμαι ἡσύχως; Κάθου, καὶ ἔλα νὰ στοχασθῶμεν τί πρέπει τώρα νὰ κάμωμεν.

— Τίποτε, ἂν ἡ θύρα τῆς φυλακῆς δὲν ἀνοιχθῇ μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου!

— Στάσου, εὐτυχὴς ιδέα ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν μου. Ἡ φυλάκισίς σου παύει ὅταν παραιτήσῃς τὴν ἐλπίδα τῆς Βεατρίας. Ἀλλὰ τί θὰ γείνη ἂν κατορθώσωμεν νὰ πιστεύσῃ ὁ δοῦξ ὅτι σ' ἐγκαταλείπει αὐτὴ ἡ Βεατρία; τί, παραδείγματος χάριν, ἂν αὐτὴ φύγῃ ἀπὸ τὸ μοναστήριον, καὶ πείσωμεν τὸν δοῦκα ὅτι ἔφυγε μὲ ἄλλον;

— Ἄ! σιώπα!

— Ὡ! ιδέα λαμπρά, ιδέα σωτήριος! Ἄν αὐτὴ φύγῃ μόνη, ἡ, ὡς ὑποτεθῇ, μὲ ἔρασ-τὴν ἄλλον, ὁ δοῦξ δὲν θὰ ἔχῃ πλέον συμφέρον νὰ τὴν καταδιώξῃ, νὰ τὴν τιμωρήσῃ· λὲν εἶναι τοιούτου γένους, ὥστε τὸ Κράτος νὰ μεριμνήσῃ πολὺ, καὶ νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἀσφαλῆς εἰς τὴν Γαλλίαν· ναι, ἀπειράκις ἀσφαλεστέρα παρ' ἂν ἔφυγε μετὰ σοῦ, ἄνδρὸς εὐγενοῦς καὶ ἀξιοματικοῦ, τὸν ὁποῖον τὸ Κράτος ἔχει συμφέρον ν' ἀπαιτήσῃ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μισοῦσα τοὺς εὐγενεῖς Ἱεροκρισία θ' ἀποδώσῃ τῆς ἱεροσυλίας τὸ ἐγκλημα. Ἐξαιρετον σχέδιον, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἡ φυλάκισίς σου θὰ σὰς γείνη σωτηρία καὶ τῶν δύο· ὁ σκοπός σου θὰ κατορθωθῇ πολὺ καλῆτερα χωρὶς τὴν ἐδικήν σου ἐπέμβασιν, καὶ, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ δοῦξ, πιστεύων ὅτι ὁ ἔρως σου θὰ μεταβληθῇ ἐξ ἀνάγκης εἰς μῖσος καὶ ἀγανάκτησιν, θὰ διατάξῃ τὴν ἐλευθέρωσίν σου. Τότε ἡμπορεῖς νὰ φθάσῃς τὴν Βεατρίαν εἰς τὰ ὄρια, καὶ νὰ φύγῃς μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Ἀλλὰ ποῖος, εἶπε καταπλαχεῖς μὲν, ἀλλ' ὄχι καταπεισθεῖς εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Καλδερῶνος ὁ Φονσέκας, ποῖος θὰ λάβῃ τὴν θέσιν μου πλησίον τῆς Βεατρίας; ποῖος θὰ ἐισχωρήσῃ εἰς τὸν κῆπον; ποῖος θὰ τὴν ἐβγάλῃ ἀπὸ τὸ μοναστήριον;

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸ ἔργον τοῦτο διὰ χάριν σου. Ἰσως, ἐπρόσθεσε χαμογελῶν ὁ Καλδερῶν, ἴσως ἐγὼ ὁ αὐλικὸς εἶμαι ἐπιδεξιώτερος εἰς τὰ τοιαῦτα παρὰ σὲ τὸν στρατιώτην. Τὴν φέρω εἰς τὴν οἰκίαν περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλήσαμεν· ἐκεῖ ἡξυρῶ ὅτι ἡμπορεῖ νὰ κρυφθῇ ἀσφαλῶς, ἐωσότου ἡ ἐλαφρὰ καταδιώξις ἀδικηφορούντων ὑπαλλήλων παύσῃ, καὶ ἐκεῖθεν ἡμπορῶ εὐκόλως νὰ εὕρω μέσα νὰ τὴν μεταφέρω, ὑπὸ συνοδίαν ἀσφαλῆ καὶ ἐντιμον, εἰς ὅποιονδήποτε μέρος θελήσῃς σὺ νὰ προσδιορίσῃς.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ Βεατρία θὰ θελήσῃ νὰ φύγῃ μετὰ σοῦ, μετ' ἀνδρὸς ξένου! Ἀδύνατον! Τὸ σχέδιόν σου δὲν μοῦ ἀρέσκει ποσῶς.

— Πολὺ καλὰ! οὐτ' εἰς ἐμὲ δὲν ἀρέσκει, εἶπε ψυχρῶς ὁ Καλδερῶν. Ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον ἐπρότεινα ν' ἀναδεχθῶ εἶναι μέγας, καὶ δὲν μ' εὐχαριστεῖ βέβαια. Σ' εὐχαριστῶ διότι μὲ ἀπαλλάττετε ἀπὸ τὴν προσφοράν μου. Τὴν ἔκαμα μόνον, Φονσέκα, διὰ τὸν ἐξῆς φόβον· τί νὰ γείνη ἂν αἴριον ὁ δοῦξ ὁ ἴδιος (εἶναι ἐκκλησιαστικὸς ὁ δοῦξ, σημειώσε) ἰδῇ τὴν δόκιμον; ἂν τὴν τρομάξῃ μὲ ἀπειλὰς κατὰ σοῦ;

ἀν πείσῃ τὴν ἡγουμένην καὶ τὴν ἐκκλησίαν νὰ βρα-
χύνουν τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας; ἀν ἡ Βεατρία
ἀναγκασθῇ διὰ βίας ἢ δι' ἀπειλῶν νὰ ἐνδυσθῇ ὀριστικῶς
τὸ μοναστικὸν σχῆμα; καὶ ἀν ἐκφυλακισθῇ, ἔξω καὶ
τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα, καὶ τὴν εὐρὴς χαμένην δια-
πάντα, τοῦλάχιστον διὰ σέ;

— Δὲν ἔμπορουν ... δὲν τοιοῦτον!

— Ὁ δούξ ὅλα τὰ τοιαῦτ' ἔχει χάριν τῆς φιλοδοξίας του·
ὁ γάμος σου μὲ τὴν Βεατρίαν θεωρεῖται παρ' αὐτοῦ
ὡς κατασχυνὴ τῆς οἰκογενείας του. Μὴ νομίζῃς ὅτι
αἱ προφυλάξεις μου εἶναι χωρὶς αἰτίαν. Λαλῶ ἐν
γνώσει ὡς ὑπουργός· τοῦτο κυρίως ἀπεφάσισεν ὁ
δούξ τῆς Δέρμης. Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ μ' ἐξίαζε νὰ
σοῦ προτείνω νὰ περιφρονήσω ἐγὼ διὰ χάριν σου τὸν
κίνδυνον τοῦ νὰ παραβιάσω τὸν νόμον, νὰ περιφρο-
νήσω τοὺς φόβους τῆς Ἱεροκρισίας. Ἀλλ' ἄς εὐρωμεν
ἄλλον τινὰ τρόπον. Εἶναι δυνατὴ ἡ φυγὴ σου; Φο-
βοῦμαι πῶς ὄχι. Ὁχι· πρέπει νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς τὴν
τυχαίαν ἐλπίδα τοῦ νὰ πείσω τὸν δούκα νὰ μὴ
προβῇ περαιτέρω εἰς τὴν καταδίωξιν· νὰ ἐμπιστευθῇς
εἰς ἄλλο ἐπιτυχέστερον σχέδιον τοῦ νὰ μεταβάλῃ τὰς
ιδέας του· νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς μεταβολὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον
τῆς διαθέσεώς του μετὰ τὴν ἐπιμονὴν του· ἢ, ὥς, εἰς
προσβολὴν τινὰ νευρικὴν, ἢ εἰς ἀποπληξίαν. Αὐτὰ,
τὸ κάτω κάτω, εἶναι αἱ τυχαῖαι τῆς ἀνθρωπίνης
εὐδαιμονίας περιπέτειαι, αἱ στρόφιγγες ἐπὶ τῶν
ὁποίων γυρίζουν οἱ ἐπίσημοι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου
τροχοί.

Ὁ Φονσέκας ἔμεινεν ἱκανὰς στιγμὰς σιωπηλός·
ἐπεριπάτει εἰς τὸν κοιτῶνα μὲ ταχέα καὶ ἄτακτα
βήματα, καὶ τελευταῖον διαμιάς ἀνέκραξε·

— Καλδερῶν, δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ ἐλλέξω· ἀφιε-
ρόνομαι εἰς τὴν γενναιότητά σου, εἰς τὴν πίσιν σου,
εἰς τὴν φιλίαν σου. Θὰ γράψω εἰς τὴν Βεατρίαν
θὰ τῆς εἰπῶ, διὰ τὴν σωτηρίαν μου, νὰ ἐμπιστευθῇ
εἰς σέ.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐστράφη εἰς τὴν τράπεζάν του,
καὶ ἔγραψε ταχείαν καὶ περιπαθῆ ἐπιστολὴν, διὰ
τῆς ὁποίας ἐξώρριζε τὴν ἐρωμένην του ν' ἀφιερωθῇ
εἰς τὴν ὁδηγίαν τοῦ κυρίου Ροδερίκου Καλδερῶνος,
τοῦ ἀρίστου, τοῦ μοναδικοῦ φίλου του· ἐνθ' δὲ ἔδιδε
τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς χεῖρας τοῦ αὐλικοῦ, ἔτρεφε
τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰ ὀπίσω, θέλων νὰ κρύψῃ τὴν
ταραχὴν του. Ὁ Καλδερῶν αὐτὸς ἐσυγκινηθῇ βαθέως
αἱ παρειαὶ του ἦσαν ἐρυθραὶ, καὶ ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν,
ἐνθ' ἐδέχετο τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἐνθυμήσου, εἶπεν ὁ Φονσέκας, ὅτι σοῦ ἐμπι-
στεύομαι τὴν ζωὴν τῆς ζωῆς μου. Εἶθε, ὅσον πιστὸς
φανῇς εἰς ἐμέ, τόσον εὐσπλαγχνος νὰ γείνῃς εἰς σέ
ὁ Κύριος!

Ὁ Καλδερῶν δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ διευθύνθη πρὸς
τὴν θύραν.

— Στάσου, εἶπεν ὁ Φονσέκας· ἐξέχασα νὰ σοῦ
δώσω τὸ ἀντικλείδιον· λάβε το.

— Ἀλήθεια; ὦ τῆς ἀνοησίας μου! Καὶ ὁ θυρωρὸς
θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐπίτροπόν σου;

— Μὴν ἀμφιβάλλῃς. Πλησίαιός τον μὲ τὴν λέξιν·
«Γρανάτα.» — Ἀλλ' αὐτὸς περιμένει νὰ φύγῃ ἐπίσης.

— Αὐτὸ διορθώνεται. Αὐρίον μανθάνεις τὴν ἐπι-
στηρίαν μου. Ὑγιαίνει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Δραπέτευσις.

Ἦτον μεσονύκτιον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μονα-
στηρίου.

Ἡ σελήνη ἔχυνε φῶς πολὺ εἰς τὰς μεγάλας τοῦ
ναοῦ διαίρεσεις, καὶ ἔδιδε φρικτὴν ὁμοιότητα ζωῆς
εἰς τοὺς ἀνδριάντας τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων,
τῶν ὁποίων αἱ μακραὶ σκιαὶ ἐκάλυπταν τὸ ἱερὸν
ἔδαφος. Ἀδυνατεῖ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ φαντασθῇ
πρᾶγμα φοβερώτερον, πενθιμώτερον, ἐπιστημώτερον,
παρὰ τὸν ἅγιον ἐκείνον τόπον κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν. Οἱ ἀμαυρωμένοι καὶ σεβαστοὶ ἐκ τοῦ
χρόνου τοῖχοί του· τὸ πυκνὸν σκότος, τὸ ὁποῖον ἐπε-
σφραγεύετο εἰς τοὺς μυχοὺς ἐκείνους ὅπου τὸ φῶς τῆς
σελήνης δὲν ἔφθανε· τὰ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα μνή-
ματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζοντο αἱ μαρμάριναι
εἰκόνες πολλῶν μακαρίων γυναικῶν, αἵτινες ἐχρημά-
τισαν προστάτριαι καὶ ἡγουμένισσαι τοῦ μοναστη-
ρίου, καὶ μετέλλαξαν τὸν ζῶντα τάφον των μὲ τὰς
αἰωνίους μονάς· ὅλα ταῦτα ἐτρόμαζαν τὸν νοῦν καὶ
κατεπάγοναν τὴν καρδίαν! Τὴν καρδίαν! ... Καὶ
μολαταῦτα (ὡς ἀνεξήγητα καὶ θαυμαστά τὰ μυστή-
ριά σου, ὦ καρδία τοῦ ἀνθρώπου!), καὶ ἐκεῖ ἀκόμη
ὅπου τοσαῦται ὁμιλίας ἐγίνοντο, καὶ τοσαῦται προ-
φυλάξεις ἐλαμβάνοντο κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῶν
ἐλπίδων τῶν θνητῶν, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἐπαλλες ὑπὸ
πάθος ἐνθέρμον, μέγα, καθαρὸν, ὁποῖον ποτὲ δὲν
ἐφλόγιζε τὸ στήθος καὶ δὲν ἐλάμπρυνε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ κάλλους, εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα τὸν δροσί-
ζοντα τὴν Γουαδιάναν, ἡ μεταξὺ τῶν πυκνῶν χορῶν
τῶν παρθένων τῆς Καστίλιας!

Μορφή ἀνθρωπίνην, ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα, περιτυ-
λιγμένη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἰς μανδύαν
μέγαν, διήλθε βραδέως τὴν πτέρυγα τοῦ ναοῦ. Ἄν
καὶ ελαφρὰ καὶ προφυλακτικὰ εἰς ἄκρον, τὰ βήματά
τῆς διήγειραν βαθεῖαν, βραγχώδη, ἀπαίσιον ἤχῳ,
ἥτις ἐφαίνετο ὅτι, περισσότερον παρὰ τὰ βήματα
αὐτὰ, διετάραττε τὴν ἁγιότητα τοῦ τόπου. Ἐξάθη
ἀπέναντι ἐξομολογητηρίου, τὸ ὁποῖον μόλις διεκρί-
νετο ἀπὸ τὴν περὶ αὐτὸ πυκνοτάτην σκιάν. Ἐφάνη
τότε σχῆμα περίφοβον γυναικὸς, καὶ φωνὴ γλυκεῖα
ἐμφυβύρισεν.—Εἶσαι σὺ, Φονσέκα!

— Σιωπὴ! ἀπεκρίθη ἄλλη τις φωνή· περιμένει
ἔξω! Ἠσύχασε, μὴν ὁμιλῇς, ἀκολούθει με.

Ἡ Βεατρία ὠπισθοδρόμησεν ἔντρομος καὶ ἀπό-
πληκτος, ἀκούσασα φωνὴν ξένην· ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος
ἐκεῖνος, λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὴν ἔσυρεν ἔξω
τοῦ ναοῦ, καὶ τὴν ἔφερε διὰ τοῦ κήπου εἰς μικράν
τινα ὀπισθινὴν θύραν, ἄγουσαν εἰς ὁδὸν στενὴν καὶ
σκοτεινὴν, περιστοιχίζουσαν τοὺς τοίχους τοῦ μονα-
στηρίου. Ἐκεῖ ἔστεκεν ὁ περιμένων θυρωρὸς, κρατῶν
δέσμην εἰς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἀνοίξας ἐβγαλε
μανδύαν ἄλλον μακρὸν, ὁμοιάζοντα ἐκείνους τοὺς
ὁποίους αἱ γυναῖκες τῆς μέσης τοῦ Μαδρίτ τάξεως
ἐφόρουν τὸν χειμῶνα, μὲ τὴν συνήθη *mantilla*,
ἢ πέπλον. Μὲ ταῦτα, πρὶν ἀκόμη λαλήσῃ, ἐνδυσσε
ταχέως ὁ ξένος τὸ σῶμα τῆς μοναχῆς, καὶ τὴν ἔσυρε

πάλιν μετ' αὐτοῦ, ἐωσότου, διακόσια περίπου βήματα μακρὰν τῆς θύρας τοῦ κήπου, ἔφθασεν ἔμπροσθεν ἀμάξης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέβασε τὴν Βεατρίαν, ἐψιθύρισε ὀλίγας τινὰς λέξεις εἰς τὸ αὐτίον τοῦ θυρωροῦ, ἐκάθησε καὶ αὐτὸς πλησίον τῆς, καὶ ἡ ἀμαξία ἀνεχώρησε δρομαίως.

Ἰκαναὶ στιγμαὶ παρήλθον ἐωσότου ἡ Βεατρία συνῆλθεν ἀπὸ τὴν πρώτην ταραχὴν καὶ δειλιάντης, καὶ ἡσθάνθη τὴν παράδοξον θέσιν τῆς. Ἦτον μόνη μετ' ἀνδρὸς ξένου! ποῦ ἦτον ὁ φονσέας; Ἐστράφη λοιπὸν ταχέως πρὸς τὸν πλησίον τῆς, καί·

— Ποίος εἶσαι; τοῦ εἶπε. Ποῦ μὲ φέρεις; καὶ διατί;

— Διατί δὲν εἶναι ὁ κύριος Μαρτίνος πλησίον σου; συγχώρησέ με, κυρία. Φέρω ἐπιστολὴν τοῦ φονσέκα· μετ' ὀλίγον τὰ μανθάνεις ὅλα.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν, ἡ ἀμαξία ἔφθασεν αἰφνιδίως εἰς τὸ μέσον μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων καὶ ἀμαξῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δρόμος ἐφράσσετο. Ἦτον λαμπρὰ συνανακτροφὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ πρέσβους τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔμβαιναν οἱ πλουσιώτεροι καὶ εὐγενέστεροι τῶν κατοίκων τοῦ Μαδρίτ. Ὁ Καλδερών ἔκλεισε τὰς θυρίδας τῆς ἀμάξης, καὶ ἐπέβαλε μὲ βίαν σιωπὴν εἰς τὴν Βεατρίαν. Ἰκανὸς καιρὸς παρήλθεν ἐωσότου δυνθῇ ἡ ἀμαξηλάτης νὰ διατρίψῃ τὸ πλῆθος, καὶ τότε, ὡς θέλων ν' ἀποζημιωθῇ διὰ τὴν συμβῆσαν βραδυτέτα, ἐδιπλασίασε τὴν ταχύτητα τῶν ἵππων του, ἐκλέξας ἐπιμελῶς τὴν σκοτεινότεραν καὶ ἐρημοτέραν ὁδόν. Τέλος πάντων, ἡ ἀμαξία ἐμβήκεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν προαγείων, τὴν ὁποίαν καὶ σήμερον ἀκόμη διέρχεται ὁ περιηγητὴς, ἀπερχόμενος ἀπὸ Μαδρίτ εἰς Γαλλίαν. Οἱ ἵπποι ἐστάθισαν ἔμπροσθεν μεμονωμένης τινὸς οἰκίας, κειμένης ὀλίγον μακρὰν τῆς ὁδοῦ, ἥτις, ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ἀρχιτεκτονικῆς αὐτῆς, ἐφαίνεται παμπάλαιος. Ὁ ξένος κατέβη καὶ ἔκρουσε δις τὴν θύραν. Ὁ ἀνοίξας αὐτὴν ἦτον γέρον, τὸν ὁποῖον οἱ ἐμφαντικοὶ τοῦ χαρακτήρες, τὸ κυρτὸν σχῆμα καὶ τὰ μακρὰ γένη, ἐμαρτύρουν ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ἰσραήλ. Μετὰ σύντομον καὶ κρυφὴν μετ' αὐτοῦ ὁμιλίαν, ὁ ξένος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Βεατρίαν, τὴν ἐδοῦθησε σοβαρῶς νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν ἀμαξίαν, καὶ, περάσας μετ' αὐτῆς τὸ κατώφλιον, καὶ ἀναβὰς τὰς βαθμίδας τραχεῖας καὶ ἡμιφωτιστοῦ κλίμακος, ἐμβήκεν εἰς θάλαμον πολυτελὴ καὶ πολυκόσμητον. Τοὺς τοίχους αὐτοῦ ἐσκέπαζαν τάπητες, τῶν ὁποίων λαμπρὰ ἦσαν τὰ χρώματα, τὰ δὲ κεντήματα θαυμασίως ἐξεργασμένα. Κρηπίδες ἀπὸ λευκότατον μάρμαρον, εἰς τὰς τέσσαρας τοῦ θαλάμου τούτου γωνίας, ἐβάσταζαν λυχνίας ἀργυρᾶς. Αἱ κλιναὶ καὶ τὰ ἀνάκλινα ἦσαν τοῦ ὀγκώδους ἀλλὰ πολυτελοῦς συρμοῦ, ὅστις ἦτον τότε συνήθης εἰς τὰς λαμπρὰς οἰκίας τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰσπανίας, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ Βενετία (τύπος ὁληθῆς τῶν ξένων κοσμημάτων μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Ἰδ' Λουδοβίκος διέσθαιρε τὴν φιλοκαλίαν τῶν Παρισίων) ἦτον πιθανῶς ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς. Εἰς παστὸν καλυπτόμενον ἀπὸ ἀργυροῦν οὐρανὸν ἦτον τράπεζα ἡτοιμασμένη μὲ πλῆθος φαγητῶν, ὀπωρικῶν καὶ χραισίων· καὶ κατὰ πάντα ἡ ἐσωτερικὴ κομψότης καὶ πολυτέλεια παρίσταναν ξένην καὶ ἀλλόκοτον ἀντίθεσιν μὲ

τὴν ἐξωτερικὴν παμπάλαιον καὶ ἡριπώμενὴν σχεδὸν μορφὴν τῆς οἰκίας, τὴν σκοτεινὴν καὶ τραχεῖαν κλίμακα, καὶ τὸ ταπεινὸν καὶ δουλοπρεπὲς σχῆμα τοῦ Ἰουδαίου, ὅστις ἔστεικεν, ἢ μᾶλλον ἔσκυπτεν, εἰς τὴν θύραν, περιμένων νέας διαταγὰς. Δι' ἐλαφροῦ τῆς χειρὸς κινήματος, ὁ ξένος ἀπέλυσε τὸν Ἰσραηλίτην, καὶ τότε, πλησιάζων εἰς τὴν Βεατρίαν, τῆς ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φονσέκα.

Ἐνῷ, μὲ μαγευτικὸν μίγμα σεμνότητος καὶ εὐκινῆσας, ἡ Βεατρία, ἐστραμμένον ἔχουσα κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὰ ὀπίσω, ἔσκυπτεν ἐπὶ τῆς γνωστῆς καὶ φιλητάτης γραφῆς, ὁ Καλδερών ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς ἑταστικὸν καὶ περιέργον βλέμμα.

Ὁ αὐλικὸς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν εἶχεν ὀλωσδιόλου κακεντρεχεῖς σκοποὺς, καθὼς ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα ἤμπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ ὁ ἀναγνώστης. Τὸ σχεδίον τοῦ ἦτον τὸ ἐξῆς· ἀπεφάσισε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ βασιλόπαιδος, διότι ἡ σωτηρία τοῦ ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταύτην. Ἀλλ' ὁ φονσέας δὲν ἔμελλε νὰ θυσιάσῃ ἄνευ ὅρου. Αἰσθανόμενος βαθεῖαν καταφρόνησιν πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον, καὶ πεπεισμένος σθερῶς ὅτι πλανᾷ πάντοτε καὶ προδίδει τοὺς ἀνδρας, δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ ὑποκρίτρια αὕτη ἦτον ἄγγελος φωτὸς καὶ ἀγνείας, ὁποῖαν τὴν ἐνόμιζεν ὁ ἐρωτόληπτος φονσέας. Ἐστοχάσθη λοιπὸν νὰ τὴν υποβάλῃ εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἱκανοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα βασιλόπαιδος. Ἄν ἡ Βεατρία ἐνέδιδε, δὲν ἐπροφύλαττε τότε τὸν φίλον του ἀπὸ τὰς πλεκτάνας τῆς πονηρᾶς ταύτης Κίρκης; Δὲν ἐγίνετο ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ φονσέκα διὰ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ ὑποβάλῃ τὴν Βεατρίαν; Ἄν ἐπέιθε διὰ τῶν πραγμάτων τὸν φονσέκαν περὶ τοῦ δολίου χαρακτήρος τῆς, τότε καὶ τὸν φίλον του εὐηργετῇ, καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα πλησίον τοῦ βασιλόπαιδος ἐπροφύλαττεν. Ἄν πάλιν ἡ Βεατρία ἔμενε μετὰ τὴν δοκιμασίαν ἀκηλίδωτος, καὶ ἂν ὁ βασιλόπαις, ἐρεθιζόμενος ἀπὸ τὴν ἀνένδοτον ἀρετὴν τῆς, ἐφοβήριζε νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ εἰς βίον, ὁ Καλδερών ἐγνώριζεν ὅτι κίνδυνον τοιοῦτον οὔτε κατὰ τὴν πρώτην οὔτε κατὰ τὴν δευτέραν συνέντευξιν εἶχεν ἡ νεάνις νὰ φοβηθῇ, καὶ τότε θὰ εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς φυγῆς τῆς διὰ τοιούτων μέσων, ὥστε νὰ μὴ μάθῃ ὁ βασιλόπαις τὴν συνεννοχίαν του. Τοιούτου εἶδους συνυποσχετικὸν συνέταξε καθ' ἑαυτὸν ὁ Καλδερών μετὰ τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς φιλοδοξίας του. Ἀλλ' ἐνῷ ἔρριψε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν δόκιμον, ἂν καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐστρέφετο, ὡς εἶπαμεν, εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐκαλύπτετο κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὸν τότε στολισμὸν τῆς κεφαλῆς τῆς, αἰσθημάτων ἀλλόκοτα, ἀπαίσια, φοβερά, ὡς αἱ ἀνκμῆνσεις ἐκεῖναι τοῦ Παρελθόντος, ὅταν ἐρχονται ἐνίοτε ὡς προφητεῖαι τοῦ Μέλλοντος, ἐπεσφραεύθησαν μειγνύμενα καὶ σκοτεινὰ εἰς τὸ σῆθός του. Ἡ ἀφελὴς καὶ μαγευτικὴ χάρις τοῦ σχήματός τῆς, ἡ θελκτικὴ τῆς νεότης, ἡ ἀθωότης ἐκεῖνῃ ἥτις ἐφαίνετο εἰς ὅλα τῆς τὰ κινήματα ὡς ἐπικαλουμένη ἀνδρὸς προστασίαν ὑπὲρ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς τῶν ὠραίων καὶ μεγαλοπρεπῶν χαρακτήρων τῆς, ὅλα ταῦτα ἔλεγε, ὅτι τὸν ἤλεγχαν διὰ τὴν προδοσίαν

του, καὶ διήγειραν ὅτι λείψανον εὐσπλαγχνίας ἢ ἀνθρωπίνης γλυκύτητος ἔμενον εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἡ νεῆνις ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἐνῶ, πλήρης ἀπορίας καὶ φόβου, ἐστράφη πρὸς τὸν Καλδεῶνα ζητοῦσα ἐξήγησιν, ἐπαρτήρησε πρῶτην τότε φορὰν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του, διότι εἶχε τότε ἐκδυθῇ τὸν μανδύαν του καὶ τὸν βαθὺν ἰσπανικὸν του πῖλον μὲ τὰ μεγάλα του πτερὰ. Τότε λοιπὸν τὸν εἶδαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, καὶ, ἀνασκίρτησασα, ἀφῆκε κραυγὴν μεγάλην.

— Καὶ ὀνομάζεσαι Καλδεῶν! Κύριος Ῥοδε-
ρικός Καλδεῶν! Εἶναι δυνατόν; Δὲν εἶχες ποτὲ ἄλλο ὄνομα;

Καὶ, ταῦτα λέγουσα, ἐπλησίαζε πρὸς αὐτὸν μὲ βραδύτητα καὶ φόβον.

— Καλδεῶν, κυρία μου, εἶναι τ' ὀνομά μου, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐτραύλισεν. Ἀλλὰ τὸ ἐδικόν σου—τὸ ἐδικόν σου—εἶναι, ἀθηθινά, Βεατρία Κοσέλλου; ...

Ἡ Βεατρία δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἠκολούθησε νὰ προχωρῇ ἐωσότου ἡ πνοὴ τῆς ἐπλησίασεν εἰς τὴν παρεῖάν του. Τότε ἔρριψε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν βραχιόνά του, καὶ ἐκύτταζε τὸ πρόσωπόν του μὲ βλέμμα τόσον ὀξύ καὶ ἀτενές, ὥστε ὁ Καλδεῶν ἂν δὲν κατείχετο ἀπὸ παράδοξον καὶ φοβερὸν στοχασμὸν (ἐν μέρει θαυμασμὸν, ἐν μέρει ὑποψίαν ἥτις εἰσῆλθε κατ' ὀλίγον εἰς τὸν ψυχὴν του καὶ τότε ὀλοτελῶς τὴν ἐκυρίευσεν) ὁ ἄμφιβαλλε βέβαια μήπως ἡ πτωχὴ νεῆνις ἐπα-
ραφρόνησεν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ Βεατρία ἀπέσυρε τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἔπεσαν ἐκείθεν εἰς μέγαν τινὰ καθρέπτην, κρεμάμενον εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον, ὅπου ἐφαίνοντο ὀλοφώτιστα τὰ πρόσωπα τοῦ Καλδεῶνος καὶ αὐτῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ φυσικὴ τῆς εὐχροία εἶχε μεταβληθῇ εἰς ὠχρότητα, μόλις ὀλιγώτερον ἀγαλματικὴν τῆς ὠχρότητος τῶν παρεῖων τοῦ Καλδεῶνος αὐτοῦ, καὶ ὅλην τὴν γλυκεῖαν εὐκινησίαν καὶ χάριν τοῦ προσώπου της, τὴν ἀνῆκουσαν εἰς τὴν πρῶτην νεότητά, διεδέχθη ἡ ἀκίνητος ἀναισθησία τοῦ μαρμάρου· ὅθεν ἡ παράδοξος τῶν δύο τούτων προσώπων ὁμοιότης, γενομένη καταφανὴς καὶ φοβερά, προσέβαλε ζωηρῶς καὶ διαμιάς καὶ τὴν Βεατρίαν καὶ τὸν Καλδεῶνα· ἀμφοτέροι λοιπὸν, κυτάζοντες τὸν καθρέπτην, ἀφῆκαν ἀκουσίαν καὶ σύγ-
χρονον κραυγὴν.

Μὲ τρέμουσιν καὶ σπυδουσιν χεῖρα, ἡ δόκιμος ἡρένησε μεταξὺ τῶν πυχῶν τῆς ἐσθῆτός της, καὶ ἦρε μικρὸν τι σκεῦος δερμάτινον, κλειόμενον μὲ ἀργυρᾶς πόρπας. Κινήσασα τὸ ἐλαττήριον, ἐβγαλεν εἰκόνα μικρογραφικὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔρριψε ταχὺ καὶ θολὸν βλέμμα· τότε, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Καλδεῶνα, ἀνέκραξε— Ἀδὲν ἐλανάθησθην! ὄχι! εἶναι— εἶναι ὁ πατὴρ μου! » καὶ ἔπεσεν ἀναισθητος εἰς τοὺς πόδας του.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Πρὸς τὸν Κύριον Δ. Παλλέτον.

Εἰς Βιέννην.

(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδιον λά.)

Ἰδὲ τὰς νέας Ἑλληνίδας—χροῖα ζωηρά, βλέμματα γοήτρων ὑπούλων, αἰσθήματος πλήρης καὶ εἰκὼν πιστὴ τοῦ γλυκοθέμου τῆς Μεσημβρίας κλίματος— κόμη μακρὰ μελανή, πρόσωπον κανονικόν, χρῶμα λευκομελάγχρινον. — Κ' ἐδῶ ἐνίοτε τὴν μορφήν τῆς Ὀμηρικῆς Ἑλένης εὐρίσκεις— εὐρωπαϊζουσι ὅμως. Ἡ κιθάρα καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον, ὁ χορὸς, τὸ ἄσμα, οἱ τρόποι, ἡ κομψότης ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἔρχονται ὅλα, ἀλλὰ καὶ ὅλα ἐξευγενίζονται, κ' ἡ τέχνη κ' ἡ ἐθιμο-
ταξία, καὶ ὁ νεωτερισμὸς ὅλα μὲ μορφήν, μὲ κίνησιν Ἑλληνικὴν, δημοκρατικὴν.—

Ἐπειτα, ἡ πόλις δὲν εἶναι ἄμοιρος καὶ μυστηρίων ὕλης. Δὲν ἔχομεν ἐδῶ εἰσέτι κανένα Σύιον, ἀλλ' ἂν ἐκεῖνος ἐδῶ ἦτον, θὰ ἔβλεπε τὰς Ἀθήνας μικρογραφίαν τῶν Παρισίων.

Οὐσιωδέστερα.

Μέχρι σήμερον, μέχρι τῆς νέας αὐτῆς ἡλικίας μου ἔσχον τὸ εὐτύχημα καὶ κόσμον ξένον νὰ ἴδω· διὰ τοῦτο δύναμαι τὴν Ἑλλάδα ἐν πεπονηθείσει καὶ ἀρόθως, νὰ κρίνω, νὰ παραβάλλω, νὰ ἐκτιμῶ.

Εἰς μίαν αἰθουσαν ὅπου τὸ κοινωνικὸν ἀναπτύσσεται πνεῦμα, τὸ κείμενον τοῦ διαλόγου ἀντακλᾷ τὸ πολίτευμα καὶ τὴν δημόσιον ἀνατροπὴν ἐνὸς ἔθνους— ἡμεῖς ἔχομεν συνταγματικὴν βασιλείαν— ἡ πολιτικὴ λοιπὸν ὑπερβάλλει ὅλα τὰ διαλογαῖα κείμενα— ἀκουσε πόσῃ εὐροίαν λόγου καὶ ἰδεῶν καὶ κρίσεων ἔχουν τὰ χεῖλη τῆς νέας αὐτῆς Ἑλληνίδος ὅταν ψελλίσῃ τῆς πολιτικῆς τὸ ἀλφάβητον ... μία παιδαγωγὸς Γαλλίς ἐπιστέλλουσα κατηγόρει εἰς τὸν σύζυγόν της— ἐν Αὐστρίᾳ ἦτον αὐτὸς— τὴν μαρίαν τῆς πολιτικῆς ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὁ σύζυγός της χλευάζων ἀνεγίνωσκεν εἰς ἐμὲ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· «*Qu'en laisse les dames, εἶπον ἐγὼ, et les demoiselles s'occuper de la politique plus que de la mode.*» Καὶ δὲν εἶναι νομίζω ἐσφαλμένη γνώμη— Εἰς τὸ πρῶτον διορθῶνεις τὰς στρεβλὰς ἰδέας ἀλλ' εἰς τὸ δεῦτερον παραβιάζεις τὸ ἄσυλον στοιχεῖον τῆς γυναικός· αὐτὴ θέλει νὰ ἔχῃ τὸ πνεῦμα, τὴν αἰσθησιν τοῦ καλοῦ, καὶ παραλίπει χωρὶς γογγυσμὸν τὸν νοῦν εἰς τὸν ἄνδρα, διότι εἰς αὐτὸν ἀνήκει ἐκεῖνος.

Τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας ὁ χορὸς, ἡ μουσικὴ συμφωνία ἐδῶ, τὰ πολιτικὰ ἐκεῖ διαβούλια, ὁμάδες Βουλευτῶν, Γερουσιαστῶν, πολιτευομένων, ἀντιπολιτευομένων, δικηγόρων, φιλολόγων, γραμματικῶν, παρεκεῖ τὸ θέατρον μὲ δράματα Ἑλληνικά μὲ ... τὸ ξενοδοχεῖον, τ' ὀλοφώτιστον καφφενεῖον, ἡ χαρίεσσα τρυφερά συναναστροφὴ, σήμερον μία, αὔριον ἄλλη ἔθνη καὶ ἡ Βασιλικὴ ἑορτή, Μουσικὴ ὀργάνων, ἡ τηλεβόλων, λιγυρά, ἡ λήσσεσα, βροντῶδης περὶ τὸ γλυκοχάραγμα, ἰδοὺ ἡ